

BÉKEHARANG

HITMÉLYÍTŐ, HITÉBRESZTŐ ERKÖLCSNEMESÍTŐ LAP.
MEGJELENIK MINDEN HÓ ELSEJÉN

ELŐFIZETÉSI DIJ EGY ÉVRE 2. P. EGYES SZÁM 20 F
Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, VI., Felsőerdősor 5. I. emelet.

Ujverbászi methodista templom.

(A Délvidék visszacsatolásával ismét a magyar munkánkhoz tartozik. Közlemény a hírek között.)

Nem halhat meg rosszul, ki jól élt és
nem halhat meg jól, ki rosszul élt. (Ágoston.)

— 0 —

Mi különbség van aközött, ki tíz évig élt
és ki ezerig élt, miután egy az élet célja és a
halál elkerülhetetlenül megjön. Az átélt hosszú
idő, csak annyiban különbözik, hogy egyik
öregebb korában és több vétekekkel megterhelve
megy a halál völgyén át. (Jerom.)

— 0 —

Megszentségtelenített templom.

És Jeruzsálembe érkezének.
És Jézus bemenvén a templom-
ba, kezdé kiűzni azokat, akik a
templomban árulnak és vásárol-
nak vala: a pénzváltók asztala-
it és a galambárusok székeit
pedig felforgatá: és nem engedé
vala, hogy valaki edényt vigyen
a templomon keresztül. És tanít
vala mondván nekik: Nincsen-e
megírva: Az én házom imádság
házának nevezetik minden nép
között? Ti pedig rablók barlang-
jává tettétek azokat.

(Márk. 11/15—17.)

Akház Juda királya, bálványimádó lett.
Uralkodói munkájának egyike volt, hogy a jeru-
zsálemi templomot bezáratta, minden felszere-
lését összetörette. (Kron. II. 28/24). Így maradt
a templom 16 esztendeig zárva. És míg Jeru-
zsálem minden zugában bálvány volt, Isten
temploma bezárva állott. Nem mutattak be
reggeli és esti áldozatokat. Szerencsétlen
nehéz idők voltak. Midőn azonban fia Ezekiás
jutott a trónra, első parancsa volt: — A ka-
pukat kinyitni! A templom, amely oly hosszú
ideig zárva volt, ismét megnyílt. És midőn lát-
ták, hogy mily szomorúan néz ki a templom,
mily vastagon ülepedett le a por és tele van
szent edények cserepeivel, akkor megparancsol-
ta a király: Ki a piszkot a szentségből! Nyolc
napig tisztogatták, odaszentelve magukat a pa-
pok és leviták és ezalatt semmi templomi szol-
gálatot nem végeztek. Midőn kitisztították a
templomot, Ezekiás ünnepélyes áldozatot mu-
tatott be és az Ur házában ismét felhangzott
az ének.

Miként Akház napjaiban volt, úgy történt
Jézus idejében is. A templom megszenségtelen-
ítve állott. Imádság házából rablók barlangja
lett. Ünnepélyes csend helyett, vásári zsvaj
hangzott. Már napokkal előbb járt Jézus a

templomban és mindent látott. Most az Atya megbízásából cselekedett. A pogányok elűdvara gonoszul nézett ki. Állandó marhavásár folyt. Ott bögtek a barmok, bégettek a bárányok, mekegtek a kecskék, turbékolnak a galambok. És az állatoknál is nagyobb lármát csináltak az emberek, akik ott vettek és eladtak. Az eladók esküdöztek, hogy elvesztik pénzüket. Ráízetnek. A vevők méltatlankodva panaszkodtak. Sokféle módon váltották a pénzt is. Az ország minden tájáról jöttek zsidók Jeruzsálembe az ünnepekre. Az otthoni pénzüket bekellett váltani templomira. Megkezdődött az alku minden dénár és drachma fölött. Igazi vásári hangulat uralkodott a templomban. Mily áldására lehetett ez a prozelitáknak, kik csak a pogányok udvarába léphettek, hol ezek lejátsozódtak. Miként találhattak itt csendet az imára. Hogyan találkozhattak itt az élő Istennel. Az imádság háza latorbarlang lett. El a pizsokkal a szenthelyről! Parancsolta Jézus, mint egykor Ezekias tette. Kiűzte az eladókat és a vevőket a templomból. Fellökte a pénzváltók és a galambárosok asztalait. Nem engedte, hogy valamit átvigyenek a templomon. És a nép? Hagyta Őt cselekedni. Szívük mélyében, egyetértettek vele. Csak a főpap botránkozott meg, aki a bódék után helypénzt szedett, amiért is gunyosan Hannás bódéinak nevezték azokat. Jézus elvégezte munkáját. A marhák ordítása, az eladók, s vásárlók, pénzváltók zivaja elült. Szent csend honolt a templom előcsarnokában. Megnyugvás uralkodott, csak az írástudók és farizeusok rázták öklüket, midőn meghallották, hogy mi történt az előcsarnokban. Hogyan merészelt ilyet tenni? Micsoda nagy nyereség volt a bódék helypénzéből. És azt most csak úgy egyszerűen feladjuk? Azzal az emberrel, mindig több baj lesz. El kell az úrból tenni. És mialatt összeültek tanácskozni. Jézus eme munka után visszatért Bethániába. Vihar után a csendességbe. A nap zürzavara után az est és az éj nyugalma. Az emberi sokadalom után, a meghitt testvéri otthonba, Bethániába. A munkát elvégezte a megszentelt templomot megisztította.

Pál apostol azt írja a korintusbelieknek: — Nem tudjátok, hogy a ti testetek a Szentlélek temploma? Igen, ha mi hitben az Ur Jézushoz jövünk, akkor a Szentlélek a mi szívünkbe tér és akkor az lélekben Isten házába lesz. De ha a mi szívünk Isten temploma, akkor hogy néz az ki? Nincs ott is egy templomtisztításra szükség? A jeruzsálemi templomba vevők és eladók fészkeltek be magukat. Az eladók a legmagasabb árat akarták kapni, a vevők a legkevesebbet akarták a áldozati áruért adni. Nagyon különböző érdekeik egyben meg egyeztek: — Kapni akartak.

Vajjon nem uralkodik ez a lélek a hívő szívek templomában? Nem uralkodik az önkeresés ma is a hívők között? Kapni akarnak.

Figyelmet vagy tiszteletet az emberektől, vagy hasznot és nyereséget, — de mindenesetre akar valamit. Nem Jézus áll az érdeklődés központjában, hanem az én. Ahol ez az eset áll fenn, ott az Urnak nincs, hely mely Őt megilletné.

Minden szívben található egy trón és egy kereszt. Vagy Jézus ül a trónra és az „én” függ a keresztén, vagy az „én” ül a trónra és Jézus függ a keresztén. Hogyan áll ez nálad? Ki ül szivednek trónusán? A te éned? Önzés uralkodik benned? Még kapni akarsz? Vannak még igényeid?

Es mit mondanak nekünk a pénzváltók? Náluk az volt a főkérdés: Mit kapok én ezért? Nem támad fel a kérdés a hívő szívekben is? Mily kevéssé fontolják meg Jézus szavait: Ha mindent megtettetek, amit parancsoltak néktek, úgy mondjátok haszontalan szolgák vagyunk. De nem. Mi hálát, elismerést és dicséretet várunk. Azt kérdezzük: Mit kapunk érte. Nem ez a becsvágy készítette hazugságra Ananiást és Safirát, kik halálba küldettek átadva Isten ítéletének.

Vajjon a galamboknak nincsen helyök nálunk? Ah, ezek a szertecsapongó gondolatok. Ha az emberek a mi gondolatainkat láthatnák, hogy mennyit teszünk az emberektől nyert dicséretért? Látnák a becsvágy, a hűtlenség, tisztátalanság gondolatait.

Megszentségtelenített templom. Kedves lélek, a te szived is egy megszentelt templom. Ha a mi szívünkben is olyan sürgés forgás uralkodik, mint a jeruzsálemi templomban, ha ott gondolataink és kívánságaink oly lármát csinálnak, nem jutunk az Ur igaz békéjéhez és nem tud az Ur találkozni velünk és megáldani minket. De ha a pizsok egészen ki van tisztítva, akkor csend van. Akkor mély béke költözik a szívbe. Kezdődhet az ének az Ur házában, mint Ezekias idejében. Oh ha az Ur meg akarja szived templomát tisztítani, ne akadályozd meg, ne vonakodj. Akkor költözik boldogság a szivedbe, ha a szennyet onnan kiűzte. Mert azok a dolgok, amelyek oda befészkeltek magukat, zavarják békédet, megszentelt templomod. Az írástudók és farizeusok haragudtak Jézusra. De mi ne legyünk azokhoz hasonló, inkább kérjük az Urat, hogy csináljon rendet szívünkben. Mélységes béke költözik oda, ha a szennye kitisztul és életnek egyedüli ura Jézus lesz. Nem akard ezt a békét? Ne légy és ne maradj megszentelt templom. Oh csak ne légy megfertőzött templom.

(E. Modersohn u.: l. j.)

Nem hirtelen halnak meg azok, kik mindig az örökkévalóságra gondolnak, mert azok mindig készen vannak. (Anselm.)

Bókai Farkas meghalt

Lapunk nemesszivü barátja, Bókai Farkas tanár, ki nagy szeretettel kereste fel lapunkat mély gondolatokban gazdag és eredeti tehetségü verseivel, — meghalt. Alább közöljük egy posthumus költeményét, mely bevilágít egy őszinte, vágyakozó lélek lelkivilágába, ki hittel, bizalommal és böles megnyugvással teszi gyenge földiéletét az Ur kezébe.

KÖD ELŐTTEM, KÖD UTÁNAM...

*Köd előtttem, köd utánam...
Egy kis csillag fénylett alatt.
Halvány, kicsiny vándorcsillag,
Atsuhant Góg és Magóg földjén,
Aztán kimúlt, — széjjelpottant.*

*Köd előtttem, köd utánam...
Aldott legyen ez a rút mély:
Vize mossa a rongyosat,
Tüze tisztít bélpoklosat.
Alkoss s Jézus szívéhez von,
— Koronával vár egy más hon...*

*Veriték hull, — így jól vagyok
S az Ur veled minden napon.
Halld csak hangját: bátran, bátran!
Kevés, mi már előttem van...
Halld csak szól még: Ne félj, nincs éj,
„Aki hisz, ha meghal is, — él...”*

*Köd előtttem, köd utánam...
Egy kis csillag fénylett alatt.
Halvány kicsiny vándorcsillag,
Atsuhant Góg és Magóg földjén,
Aztán kimúlt, — széjjelpottant.*

H I R E K

AZ ORSZÁGOS MAGYAR SAJTOKAMARA folyó évi május hó 26.-án 5/3—1941. sz. átiratához csatolva az alábbi tájékoztató szöveget küldte azzal a felhívással, hogy azt lapunk legközelebbi számában jelentessük meg. E tájékoztatót, melyet olvasóink bizonyára már a napilapokban is olvastak, — sajnos mult számunkban nem hozhattuk, mivel lapzártta után érkezett, s így most közölve lapunk olvasói és barátai figyelmébe ajánljuk.

„Az Országos Magyar Sajtókamara, hogy a háborus viszonyok folytán a lapkiadásra háruló rendkívüli nehézségeket némileg enyhítse, kénytelen volt egyes megtakarítási rendelkezéseket életbe léptetni, amelyek min-

den lapkiadóra nézve egyaránt kötelezőek. Ezek szerint a budapesti és vidéki sajtónak egyaránt megtiltotta tiszteletpéldányok adását, valamint eltiltotta a lapkiadókat bármilyen ajándékozás, pályázat és rejtvénymegfejtési jutalom, kedvezmény nyújtásától. Ezen tilalom kiterjed minden előfizetésgyűjtéssel foglalkozó vállalkozásra is.

Tudva, hogy az általános anyagdrágulás, a hiányzó vasutszállítás helyett beállított autó, sinautó és repülőgépszállítás hatalmas tulkiadásai alig elviselhető terheket rónak a lapkiadásra, az olvasóközönség bizonyára megértéssel fogadja az Országos Magyar Sajtókamara kényszerű intézkedéseit.

Országos Magyar Sajtókamara.“

UJVERBASZI GYŰLEKEZETBŐL. E legutóbbi két hónap, gyülekezetünk nézve is komoly és változatos volt. Aggódó szívvel és a kérdések özönével keresték fel testvéreink a prédikátort e zavaros helyzetben. Természetesen ő sem tudott más választ adni, mint rámutatni arra, akinek kezébe minden hatalom adatott. Így azután megnyugvást találtunk a nyugtalanság között is és erőt nyertünk munkánk folytatására. Nemsokára már magyar testvéreinktől kaptunk üdvözlőleveleket, melyeket ez uton is örömmel és szívvelyesen viszonzunk. A politikai és katonai felkészültségek alatt, mindössze két Istentiszteletet nem tarthattunk meg. Az elsőtétítési rendelet alatt, összejeveteleinket a délutáni órákra tettük át. A rendkívüli viszonyok miatt május 25-re tervezett mramoráki ifjusági konferenciát sem tarthattuk meg. Mivel az egész volt Jugoszlávia hadszíntér volt, ilyen összejevétel, természetesen még most sem lehetséges. Gyülekezetünk ifjúsága, az elmaradt konferencia helyett, abban talált kárpótlást, hogy meglátogatta kucorai és szeghegyi testvéreinket és egy szép ifjusági programmal megörvendeztette a vendéglátó gyülekezeteket. Verbászon, pünkösöd első napján áldásos konfirmációi ünnepély volt, majd az egész közösség az Ur asztalához járult. Este ifjusági ünnepélyt tartottunk. Gyülekezetünk nagy öröme, már az összes katonai szolgálatot teljesítő testvéreink visszatértek, Tarján Ferenc tv. kivételével, aki még német hadifogságban van, de reméljük, hogy ő is nemsokára hazajön. (D. A.)

ÉVI KONFERENCIA NYIREGYHÁZÁN. Ha az Ur is úgy akarja, idei évi konferenciánk szeptember közepén Nyiregyházán lesz. Utoljára 1935-ben tartottuk Nyiregyházán évi konferenciánkat. A nyiregyházi konferenciára, mindenkor nagy szeretettel készültünk és éreztük, hogy ottani testvéreink is hasonló szeretettel várnak: hiszen részükről, most is már évek óta időszzerű volt ez a konferencia és csak a körülmények alakulása folytán nem tarthattuk azt Nyiregyházán. Remél-

jük azonban, hogy e hosszabb távollét Nyiregyházától, csak növelte egymásiránti szeretetünket és vágyakozásunkat és az ideai konferencia a hagyományos nyiregyházi vendégszeretet és áldásos evangéliumi légkör drága emlékeivel fogja gazdagítani, úgy a vendéglátó gyülekezetet, mint a vendégeket. Hordozzuk imáinkban konferenciánkat és az azt rendező gyülekezetet, hogy az Ur akarata nyilvánuljon úgy az előkészületeknél, mint a konferencián. (l. j.)

AZ ELSŐ TALÁLKOZÁSUNK A DÉLVIDEKI IFJUSÁGGAL SZEGEDEN.
Olyan körülöttünk minden, mintha még most is álmodnánk. Alig tudjuk elhinni azt, ami történt. De mind ez a tényen mit sem változtat. Megtörtént. Leomlottak a határok, amelyek elválasztottak bennünket egymástól. Íme először ölelhetjük szívére délvidéki testvércinket, akiktől 22 éven át el voltunk szakítva. A határ mint egy magas fal választott el bennünket egymástól. Mind ez ideig egymást nem láthattuk. Csak tudtuk, hogy itt is, ott is vannak gyülekezetek; vannak hívő lelkek és hívő ifjuság. Így esetleg csak gondolhattunk egymásra és mégis éreztük, a Lélek által, együvé tartozásunkat.

Mi szegediek őszinte szeretettel és örömmel köszöntöttük kedves testvéreinket az Urban. Hiszen mi itt délen legközelebb vagyunk egymáshoz. Jó nekünk ezt tudni és ezért hálát adni a mennyei Atvánknak, hogy most már szabadon ápolhatjuk a testvéri közösséget és akadály nélkül látogathatjuk egymást.

Ez az első találkozásunk is már ifjúsági jellegű volt. Aránylag csak kis számban tudtak jönni. Mert a vásári igazolványok körül némi nehézségeik voltak. Körünkben üdvözölhettük Sebele György superintendenst Ujvidékről, a volt egész jugoszláviai, jelenleg délvidéki munkánk vezetőjét, Takács A. óbecsei prédikátorral az élén, képviselve volt Óbecse, Szenttamás és Zenta. Mikor életünkben először láttuk egymást, éreztük, hogy egyek voltunk és vagyunk. A délelőtti imaórán különösen tapasztaltuk, hogy ugyanazon Lélek munkálkodott bennünk a határon innen és túl. A délutáni istentiszteleten hálás szívvel emlékeztünk meg arról a dicsőséges felszabadulásról, amiben Isten testvéreinket részesítette. De nem feledkeztünk meg arról sem, hogy egy közös ellenség még itt van, és ez a bűn. Ez ellen akarjuk most már karöltve délvidéki testvéreinkkel tovább folytatni a harcot. Adj a Ur, hogy ez az első találkozásunk hitünkben és szent buzgóságunkban megerősítsen, hogy megnagyobbodott hazánkban hiven állhassuk meg helyünket mint hívő ifjuság. K. V.

HALALOZÁS. Zimre Józsefné, szül. Duzmath Mária június 11.-én életének 64-ik, boldog házasságának 41-ik évében, hosszas

szenvedés után Sashalmon, az Urban csendesen elhunyt. Az elhunytban, kit kiterjedt rokonság gyászol, Zimre Gyula györkönyi prédikátor testvérünk édesanyját veszítette. Az Ur vigasztalja az elválás fájdalmaival megszórodott szíveket.

SCHMIDT JÁNOS ELBUCSUZOTT a dombóvári gyülekezetétől, hogy átvegye a budapesti II. közösség vezetését. Közel két évtizedet munkálkodott Schmidt János a dombóvári kerületben és személye annyira egyéforrt munkaterületével, hogy szinte elválaszthatatlannak látszott e kettő. Ha Schmidt János nevét említettük, a dombóvári, döbröközi, kaposzsekesei és a többi mellékállomás kedves testvéreire is kellett gondolnunk, viszont ha valamelyik fenti állomás került szóba, Schmidt János szeretetteljes egyénisége jelent meg lelkiszemeink előtt. Egyházi rendtartásunkban fennálló elhelyezési rendszerünknel fogva már régen időszerű lett volna Schmidt János elhelyezése Dombóvárról, de éppen e fentebb említett szoros kapcsolatra való tekintettel egyházi felsőbbségünk nem szakította el a dombóvári kerületet szeretett prédikátorától, melyre most mégis sor került, hogy egész munkánkban az állandó vérkeringést zavartalanul fenntarthassuk. Bármennyire hozzájáró egy prédikátor gyülekezetéhez, számolnia kell úgy a prédikátornak, mint a gyülekezetnek a munka egyetemes érdekeit szolgáló elhelyezéssel. Ilyen körülmények között érkezett az ideje annak is, mikor a dombóvári gyülekezetnek is el kellett bucsuzni prédikátorától, ki munkabíró férfikorának javát körükben töltötte és az Urtól kapott talentumait főleg közöttük kamatoztatta. De Schmidt János nemcsak a methodista gyülekezetek prédikátora volt Dombóváron, hanem, — és ez a lényeges, — az Ur Jézus tanítványa és tanubizonyoságtévője, ki szíve egész melegével igyekezett az Ur szeretetét szertesugározni. Hogy ez mily megértésre talált és mennyire felmelegítette a szíveket, mi sem bizonyítja jobban, mint az, hogy a bucsuünnepélyen úgy a református, mint az evangélikus egyház lelkesei megjelentek, hogy őszinte szeretettel bucsuzzanak el a távozó prédikátorától, kivel, minden szétválásztó egyháziaskodást félretéve, az Ur Jézus egyéforrasztó szeretetével bensőséges evangéliumi kapcsolatot tartottak. Hisszük, hogy budapesti munkájában a dombóvári testvérek imái is támogatni fogják testvérünket, hogy hasonló áldással hirdethesse az örömmüzenetet szép fővárosunkban is. (l. j.)

Kiadja: Keresztyén Könyvesház korl. fel. Szövetkezet, Budapest, VI., Felsőerdősor 5.

Felelős kiadó és szerkesztő:

Tessényi János, Budakeszi, Fő-u. 5.

Nyomatott: Kultura könyvnyomdában, Kaposvár.
Nyomdáért felel: Henczer István.